

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Tractatus De Libertatibvs Ecclesiae Gallicanae

Charlas, Antoine

Leodii, 1684

Cap. III. De convocacione Conciliorum. An pertineat ad Principes.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38227

CAPUT III.

De convocacione Conciliorum. An pertineat ad Principes.

1. **C**onvocatio plures effectus habere potest. Primus est ut personæ ex quibus debet Cœtus constare, unum in locum convenient. Secundus, ut licitus sit Cœtus. Tertius, ut ratum sit quod statuerit. Duobus etiam modis fieri potest. Primò per modum consilii vel supplicationis. Secundò per modum præcepti.

2. Equidem si hoc tantum spectetur, ut Episcopi conveniant, parvi refert à quocunque convocentur. Aliquando enim cum ex alia occasione, puta dedicationis alicujus Basilicæ, simul essent, Concilium celebrarunt. Liciti sunt ut plurimum Conventus omnes, qui boni publici causa sunt, possunt tamen ex circumstantiis illiciti evadere, puta si rerum propriam auctoritatem excedentium arbitrium usurpent; si justa legitimi Superioris prohibitiō intercedat; si schismatis, seditionis, scandali, aut alterius mali periculum imminet. Itaque, si seclusis hujusmodi circumstantiis convenirent Episcopi ad tractanda quæcumque ad optimum Ecclesiarum suarum regimen conducunt, solus convocationis defectus culpæ non faceret obnoxios.

3. Veruntamen quemadmodum in statu politico rectum ordinem constare non posse judicatum est, nisi publici Cœtus Superioris alicujus auctoritate convocarentur, scilicet in Civitatibus à Consulibus, aut aliis Magistratibus, in Provinciis à Præfectis, Comitibus verò totius Regni, alicubi etiam univèrsæ Provinciæ, à solo supremo Principe: aded ut qui prætermisso illo ordine sese in Cœtum quasi de Republica tractaturi congregaverint, seditiosi habeantur. Ita in Ecclesia, dum constituti sunt Metropolitanus, Exarchi, & Patriarchæ, præcipua illis collata est auctoritas, ut Episcopus intra Provinciæ, aut Diœcesis fines constitutos, ad Synodum evocarent, qua de re plures extant Canones. Constantinopolitani

litani primi Canon 2. Antiocheni 20. Chalcedonenſis 9. Conſtantinopolitani quarti 17. &c. S. Auguſtinus epiſt. 218. excuſat ſe Viſtorino ad Concilium vocanti, eumque rogat, ut prius cum Xantippo ſuper jure Primatus, & Concilii Epifcoporum convocandi, placide componat. Concilium quartum Conſtantinopolitanum can. 17. Patriarcharum in convocandis Conciliis juſ validiſſime confirmat. Huc etiam ſpectat Concilii Antiocheni Canon 20. Chalcedonenſis Canon 9.

4. Quamobrem Deus (quod dictu nefas eſt) minus perfectum in tota Eccleſia, quam Eccleſia ipſa in Provinciis, & Diœceſibus, imò quam Principes in Republica, regimen inſtituiſſet, ſi ordinem, promovendis utiliter vel minimis Cœtibus neceſſarium, pro omnium maximo, Auguſtiſſimo, & ad rectè gubernandam Eccleſiam utiliſſimo, ſcilicet Concilio Oecumenico, neglexiſſet; ut nempe ab aliquo Superiore ex officio convocaretur. Quantum præſtat uni Civitati, Provinciæ, aut Regno Eccleſia univerſa, tanto ſapientiori, & ordinatiori regimine par eſt illam adminiſtrari. Poſtulat autem ordo quod diximus, & quod antiquiſſima comprobavit experientia, ut Conventus nonniſi annuente Superiore celebrentur.

5. Solum igitur ambiſi poſſet, quis ſit ille Superior, cujus autoritate congregari omnium Epifcoporum Cœtum oporteat. Imperatorem, ſeu Principem ſæcularem ſolum hæc autoritate præditum docuerunt Hæretici recentiores. *Solum*, inquam, nam & illum hæc autoritate præditum eſſe ſcripſerunt aliqui inter Catholicos. Sed multis abſurdis obnoxius eſt ille Hæreticorum error.

6. Primò enim vel illa poteſtas pertinet ad Principes, in quantum Principes ſunt, aut in quantum Chriſtiani, aut in quantum Principes, & ſimul Chriſtiani. Si in quantum Principes, eâ præditi erant etiam Pagani, Nero, Diocletianus, & alii Eccleſiæ hoſtes, ac ſine illorum autoritate nefas erat congregare Concilium, quod nemo ſanus ſenſerit. In quantum Chriſtiani ſunt, Eccleſiæ Miniſtris, præſertim Epifcopis ſubeſſe ac obtemperare debent, non præſſe, aut imperare poſſunt. Conjunctio autem dignitatis Regiæ cum profeſſione Chriſtianâ id unum efficit, ut quâ tanquam Principes

F f

M. C.

225
 certalib;
 de gallicani
 CIII
 731

226 TRACTATUS DE LIBERTATIBVS,
pes autoritate pollent, eam tanquam Christiani in exequen-
dis Ecclesiæ, communis omnium fidelium Matris, Decretis
insumant; non autem ut potestatem temporalem ad spiritualia
officia extendant.

7. Secundò non est, nec fuit unquam à tempore, quo in
omnem terram exiit sonus Apostolorum, totus orbis Christia-
nus unico Principi subditus. Pene quem igitur ex multis
erit convocandorum ex omnibus terræ partibus Episcopo-
rum autoritas? Hanc certè uni, etiam Imperatori, alii non
concederent.

8. Tertiò præterquam quod difficile esset, ut omnes con-
fentirent Principes etiam Catholici ad convocandos eos, qui
in sua cujusque ditone essent, quid fieret, si eorum plerique
Infideles essent, aut hæretici, ut contigit, non solum
antequam Constantinus Magnus Christianam fidem amplectere-
retur, sed etiam longè postea, v. g. in fine quinti sæculi,
quando Clodoveus Francorum Rex Baptismum suscepit, quo
tempore observant Historici nullum omninò in orbe univer-
so Catholicum Principem extitisse. Quo igitur modo tunc
compressa fuisset hæresis, si, quod erat facile, Principes non
curassent, ut Episcopi de Religione inter se tractarent: et si
aliundè, ut declararunt Episcopi Gallicani, iudicium Summi
Pontificis non erat infallibile? Nam difficile fuisset totius or-
bis Episcoporum seorsim sententiam rogare; cujus enim fuisset
universa suffragia colligere.

9. Quartò patet adhuc evidentiùs autoritatem illam Prin-
cipibus non competere, si convocatio Decretis robur aliquod
tribuat. Aut enim neganda est distinctio inter utramque po-
testatem, Ecclesiasticam, & sæcularem, quam soli inficiantur
Hæretici, admittunt Catholici, etiam qui sæcularem in
Ecclesiasticæ fines longiùs inferunt, aut sicut sæcularia, &
temporalia, sæculari; ita spiritualia, & Ecclesiastica, Ec-
clesiasticæ, tribuenda sunt. Sicut igitur distincta sunt nego-
tia, ita distincta sunt potestates, etiam circa easdem perso-
nas. Non est Principum sæcularium Episcopos in regenda
Ecclesia dirigere, sed ab eis regi. Nec satis est, quod Prælati
Ecclesiastici sint in aliis rebus subiecti Principibus, nisi etiam
tractandorum negotiorum ea conditio sit, ut in iis locum
ha-

habeat secularis jurisdictio. Quia ergo congregandis Cœtibus non tam personarum, quam negotiorum, habenda est ratio, alioquin liceret Summo Pontifici in omnibus Regnis Christianis, quorum est supremus Pastor, Comitia pro expediendis causis civilibus convocare, quod ægrè concederet Politici: Ecclesiasticæ potestatis est, pro Ecclesiasticis rebus Concilia congregare.

10. Quocirca observandum est, quam iniqua sit illorum sententia, qui cum reum læsæ Majestatis Regiæ arbitrentur eum, qui summum Pontificem hujusmodi autoritate præditum affirmaret pro negotiis secularibus, extra Ecclesiasticam ditionem; Principibus tamen temporalibus Jus præter Romani Pontificis assensum Concilia Oecumenica convocandi adscribunt, quasi non solum non distinxerit Christus utriusque potestatis limites, sed etiam Ecclesiasticas personas in negotiis Ecclesiasticis seculari subjecerit, non verò seculares spirituali in rebus secularibus, etiam si frequenter aliqua Religionis ratio concurrat.

11. Possunt quidem Principes in rebus etiam Ecclesiasticis Episcopos monere, hortari, rogare, non autem cogere. Et si quando pii Principes propter suam dignitatem, vel Episcopi propter reverentiam, præcepta, jussiones, aut similibus nominibus, appellant litteras Principum ad Concilia Episcopos convocantium, non tamen significant specialem aliquam coram Deo imponi Prælati obligationem, ex eo præcisè, quia Princeps jubet; sed ex eo quod justum est, aut necessarium id, quod præcipitur, quamquam ex occasione si præceptum illud prætermitteretur, majoris coram Deo culpæ rei essent Antistites, quia non sine majori negligentia prætermitterent officium, de quo moniti essent. Imò ipsa monentis dignitas majorem argueret negligentiam, adeoque graviores culpam.